

Wzrost pokojowego budownictwa i umocnienie obronności kraju — oto główne wytyczne budżetu ostatniego roku Planu 6-letniego

Referat ministra Finansów tow. dr Tadeusza Dietricha o projekcie budżetu na rok 1955

WYSOKI SEJMI!

Rząd przedłożył Wysokiemu Sejmowi do rozpatrzenia budżet państwa na rok 1955. Przeglądając go z zapałem i z wielką uwagą, przemyśleliśmy, jak w tym budżecie odzwierciedlić nasze zadania gospodarcze w roku ubiegłym.

Najistotniejszą cechą polityki gospodarczej roku ubiegłego było przyspieszenie tempa wzrostu stopy życiowej mas pracujących, na bazie czego przyspieszenie tempa wzrostu produkcji rolnej, nadrobienie opóźnienia w ilościowym i jakościowym rozwoju produkcji środków spożywczych, przy jednoczesnym dalszym wzmacnianiu potencjału przemysłu ciężkiego jako podstawy naszego rozwoju gospodarczego, siły i rozwoju.

Jak wiadomo, zadania te zostały zrealizowane pomyślnie. Produkcja przemysłu socjalistycznego wzrosła o 11 proc. w stosunku do roku 1953 przy jednoczesnym równomiernym wzroście produkcji środków wytwórczych i produkcji przedmiotów spożywczych.

Podstawą wzrostu produkcji zarówno w przemyśle, jak i w rolnictwie był dalszy rozwój przemysłu ciężkiego. Do wydatków podniesienia mocy produkcyjnej przemysłu ciężkiego przyczyniło się wprowadzenie do eksploatacji szeregu nowych obiektów i nowych mocy produkcyjnych. Zwiększono również, a przede wszystkim lepiej wykorzystano moc produkcyjną w przemyśle środków spożywczych.

Dzięki zwiększeniu mocy produkcyjnej, wzrostowi wydajności pracy i polepszeniu zaopatrzenia zwiększyła się poważnie produkcja surowców i paliw, maszyn i urządzeń oraz podstawowych środków produkcji dla rolnictwa, a także został przekroczony plan produkcji wielu towarów dla ludności. W rolnictwie wprawdzie plan nie został wykonany, jednak produkcja globalna wzrosła w stosunku do roku 1953 o 4,8 proc.

Rezultaty te zawdzięczamy wzrostowi aktywności politycznej i gospodarczej ludzi pracy w mieście i na wsi, w której wyrażono się poparciem, jakie znalazły w narodzie uchwały II Zjazdu PZPR.

Zawdzięczamy je także dalszemu rozwojowi braterskiej współpracy gospodarczej z krajami obozu socjalizmu, a zwłaszcza ze Związkiem Radzieckim.

Osiągnięcia w roku 1954 rezultaty pogłębiły zaufanie mas pracujących do władzy ludowej — i tym samym potwierdziły słuszność polityki partii i rządu.

W oparciu o nasze osiągnięcia dokonano została powtórna obniżka cen, podwyżka płac niektórych grup pracowników i robotników, wzrosty dochodów pieniężnych chłopów, podniesienie renty i emerytury.

Podstawowe założenia budżetu na rok 1955

Przedstawiamy Wysokiej Izbie budżet państwa w formie wyliczeń. Zamyka się on po stronie dochodów kwotą 122,0 mld zł, a po stronie wydatków kwotą 114,9 mld zł, wykazując nadwyżkę dochodów nad wydatkami w kwocie 7,1 mld zł. W stosunku do r. 1954 dochody budżetowe wzrastały o 6,7 proc., a wydatki o 10,3 proc.

Z ogólnej kwoty dochodów budżetu państwa przypada na:

	w mld zł
dochody z gospodarki uspołecznionej	105,3
podatki z gospodarki nieuspołecznionej	6,2
podatki i opłaty od ludności	6,6
wpływy zapednych rat pożyczek z ubiegłych okresów i lokaty	1,1
inne dochody	2,8

W dochodach budżetowych podstawowe znaczenie posiadają dochody z gospodarki uspołecznionej, które (wraz ze skłódkami na ubezpieczenia społeczne) wynoszą 88,3 proc. całości dochodów budżetowych. Dochody te wzrastają w stosunku do r. 1954 o 8,1 proc.

Dochody budżetu z podatków od gospodarki nieuspołecznionej wynoszą 6,2 mld zł, tj. 5,1 proc. dochodów budżetowych.

Podatki i opłaty od ludności wynoszą 6,6 mld zł, co stanowi 5,4 proc. dochodów budżetowych.

Z ogólnej kwoty wydatków budżetowych przypada na:

	w mld zł
gospodarkę narodową	60,8
usługi socjalno-kulturalne	28,9
obronę narodową	11,9
administrację, wymiar sprawiedliwości i bezpieczeństwo	10,3
obsługę długów państwowych	0,8
obsługę rezerwową	2,4

Wydatki na gospodarkę narodową stanowią 52,9 proc. ogólnej sumy wydatków budżetowych r. 1955. Budżet nie obejmuje jednak całości wydatków na gospodarkę narodową.

Niezależnie od środków budżetowych finansowanie gospodarki narodowej odbywa się także ze środków własnych przedsiębiorstw. Łączna suma środków budżetowych i środków własnych przeznaczonych na finansowanie gospodarki narodowej wynosi 78,3 mld zł. Podczas gdy wydatki budżetowe na gospodarkę narodową wzrastają w stosunku do roku ubiegłego o 7,7 proc., środki własne przedsiębiorstw uspołecznionych posiadają do ich dyspozycji na dalszy rozwój działalności wzrastają o 10,8 proc. Nastąpił więc umocnienie ich odpowiedzialności za

Do wzrostu stopy życiowej mas pracujących przyczyniła się również dalsza, szybka i regularna produkcja artykułów przemysłowych i kulturalnych, ubezpieczeń społecznych oraz gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

W trakcie realizacji naszych zadań polityczno-gospodarczych pogłębił się nadal wielki między miastem i wsi, między przemysłem i rolnictwem, między klasą robotniczą i pracującymi chłopstwem.

Znalazło to wyraz między innymi w nastawieniu przemysłu na przyspieszenie tempa wzrostu produkcji artykułów przeznaczonych na potrzeby wsi, zwiększeniu podaży towarów poszukiwanych przez chłopów, polepszeniu przez państwo warunków skupu niektórych produktów rolnych przy dostawach kontraktacyjnych oraz poważnej pomocy ze strony państwa zarówno dla spółdzielni produkcyjnych, jak i chłopów indywidualnych w formie kredytów krótko i długoterminowych.

W roku ubiegłym ujawniły się jednak również poważne słabości w realizacji szeregu zadań gospodarczych.

Przemysł nie wykonał w planowanych rozmiarach szeregu asortymentów towarowych, zarówno w dziedzinie środków wytwórczych, jak i środków spożywczych, niedostateczna była walka o wzbogacenie asortymentu i podniesienie jakości wyrobów.

Produkcja zbóż i przysposobienia trzody chlewnej nie zostały wykonane w planowanych rozmiarach. W związku z tym i w związku z nie dość sprawną pracą aparatu handlowego, następowały okresowe niedobory w podaży niektórych poszukiwanych przez ludność towarów.

Niedostateczna była walka o obniżenie kosztów własnych i wzrost akumulacji socjalistycznej. Zamiast założonej w planie obniżki kosztów o 7 mld zł osiągnięliśmy tylko około 3 mld zł. Wskutek niedostatecznej dyscypliny przekroczone planowane nakłady inwestycyjne oraz zamrożone środki o wartości ponadplanowych zapasach.

Te niedociągnięcia spowodowały, że nie osiągnięliśmy w pełni zaplanowanego wzrostu dochodu narodowego.

Zmniejszyło to nadwyżkę budżetową, uszczuplając środki finansowe, stojące do dyspozycji państwa. W rezultacie wykonanie zadań w dziedzinie wzrostu stopy życiowej mas pracujących wiązało się z wykorzystaniem części zapasów i rezerw.

Dalsze podniesienie poziomu życia mas ludowych w roku 1955 wymaga zatem maksymalnego wysiłku dla rozwoju produkcji rolnictwa, pełnego wykonania planu produkcji przemysłowej, planu obniżki kosztów własnych, ścisłej dyscypliny finansowej na wszystkich odcinkach pracy gospodarczej oraz związanej z nią oszczędności wydatkowania środków państwowych.

wygodę i własność środków, a tym samym umocnienie rachunku gospodarczego. Szczególny nacisk położony jest na podniesienie produkcji rolnej. Wydatki budżetowe na ten cel (łącznie z leśnictwem) wzrastają o 21,3 proc. Niezależnie od wydatków budżetowych finansowanie rolnictwa i leśnictwa odbywa się także ze środków własnych PGR i innych przedsiębiorstw rolnych i leśnych oraz w formie kredytów bankowych dla spółdzielni produkcyjnych i indywidualnie gospodarujących chłopów.

Łączna suma środków skierowanych bezpośrednio lub pośrednio na finansowanie rolnictwa i leśnictwa wyniesie w roku 1955 około 12,1 mld zł. Ogólna suma środków przeznaczona na finansowanie przemysłu wynosi 31,2 mld zł, w tym z budżetu 23,0 mld zł, a z leśnictwa i leśnictwa — 8,1 mld zł, w tym z budżetu 5,8 mld zł.

Na podkreślenie zasługuje poważny wzrost wydatków na rozwój usług socjalnych i kulturalnych, wynoszący w r. 1955 — 10,9 proc. w stosunku do roku ubiegłego. Udział tych wydatków w ogólnej sumie wydatków budżetowych wynosi w roku 1955 — 25,1 proc.

W ten sposób podstawowe części składowe wydatków budżetowych — wydatki na gospodarkę narodową i usługi socjalno-kulturalne obejmują łącznie 78 proc., a więc przeszło 3/4 wydatków budżetowych. Równocześnie spada udział wydatków na administrację do 9 proc.

Takie ukształtowanie wydatków budżetowych świadczy o pokojowym charakterze naszego budżetu zamykającego historyczny szlak Planu Sześcioletniego.

Naród polski pochłonął jest twórczą pracą nad wypełnieniem wielkiego dzieła budownictwa socjalizmu w naszym kraju. Pomny jednak ogromu ciężarów i zniszczeń dokonanych w latach najazdu faszystowskiego hitlerowskiego zachowuje pełną czujność w obliczu usiłowań kół imperialistycznych, zmierzających do odrodzenia imperializmu niemieckiego. Dlatego zwraca on na należytą uwagę na sprawę obronności kraju i otacza swe Wojsko Ludowe największą troską i miłością.

Dając temu wyraz budżet ustala wydatki na obronę narodową w kwocie 11,9 mld zł, co stanowi 10,4 proc. ogólnej sumy wydatków budżetowych.

Przechodząc do szczegółowszego omówienia niektórych rodzajów dochodów i wydatków pragnę podkreślić, co następuje:

Zadania w zakresie wzrostu akumulacji socjalistycznych

W dziedzinie dochodów budżetowych decydującą rolę odgrywa akumulacja przedsiębiorstw socjalistycznych. We-

ług usług oraz na wzroście obrotów w handlu uspołecznionym i żywności zbiorowym. Przede wszystkim jednak jest on rezultatem założonej obniżki kosztów produkcji i obrotu o kwotę około 7,5 mld zł.

Tak więc zdecydowana poprawa w walce o obniżenie kosztów produkcji i obrotu, a tym samym o wzrost akumulacji socjalistycznej jest czołowym odcinkiem walki o rozwój gospodarczy i wzrost stopy życiowej mas pracujących.

W roku 1954 dokonaliśmy kroku naprzód w dziedzinie walki o obniżenie kosztów własnych przedsiębiorstw. Pogłębiło się zrozumienie znaczenia tej walki jako niezbędnego elementu realizacji planów gospodarczych i wzrostu dobrobytu mas pracujących. Na wielu odcinkach nastąpiło usprawnienie metod organizowania i kierowania walką o poprawę ekonomiczno-finansowych wyników przedsiębiorstw. Postęp ujawnił się szczególnie w drugim półroczu ubiegłego roku. Osiągnięto go zwłaszcza w ministerstwach: Przemysłu Lekkiego, Chemicznego i Maszynowego. W szeregu innych resortów wykonywały, a nawet przekroczyły zadania obniżenia kosztów własnych niektóre centralne zarządy.

Te rezultaty, aczkolwiek jeszcze niedostateczne, zostały osiągnięte przede wszystkim dzięki pobudzeniu szerokiej inicjatywy mas pracujących. Jedną z form mobilizacji załóg było organizowanie konferencji partyjno-ekonomicznych i realizacji powziętych na nich uchwał. Wiele jednak resortów i centralnych zarządów nie może się poszczycić należytymi wynikami.

W szczególności przekroczenie kosztów nastąpiło w hutnictwie. Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministerstwo Górnicze, Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego oraz Ministerstwo Miast i Osiedli. Znaczenie niewykonanie zadań obniżenia kosztów miało również miejsce w Ministerstwie Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego. Nie wykonały zadania obniżenia kosztów własnych państwowe gospodarstwa rolne, które utrzymały w r. 1954 koszty własne na poziomie roku 1953.

W hutnictwie istotną przyczyną niewykonania zadań obniżenia kosztów były straty na brakach wynikające przede wszystkim z niedostatecznego przestrzegania procesów technologicznych. Suma strat z tego tytułu w hutnictwie wyniosła około 150 mld zł.

W Ministerstwie Przemysłu Materiałów Budowlanych przyczyną strat leżała w nieoszczędnym zużyciu surowców, braków organizacyjnych. Suma strat z tego tytułu w tym Ministerstwie wyniosła około 100 mld zł.

W budownictwie przedsiębiorstwa budowlano-montażowe tylko w niewielkiej części wygospodarowały zaplanowaną obniżkę kosztów. Pomimo pewnych osiągnięć na odcinku walki z przekroczeniem planowanego funduszu plac oraz kosztów transportu, w dalszym ciągu występowało marnotrawstwo materiałów, niedostateczna kontrola wykonania zleceń roboczych, niedostateczne wykorzystywanie sprzętu budowlanego, a przede wszystkim nadmierne koszty ogólne, które w budownictwie przemysłowym wzrosły nawet w stosunku do roku 1953. Suma strat z tego tytułu wyniosła w budownictwie około 500 mld zł.

W Ministerstwie Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego jedną z przyczyn tego stanu rzeczy było obok zmniejszonych dostaw żywności — marnotrawstwo surowców w toku procesu produkcyjnego. Straty z tego tytułu wyniosły w tym Ministerstwie według wstępnych obliczeń około 300 mld zł.

Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych nie wykonało swych zadań głównie na skutek poważnego przekroczenia kosztów produkcji roślinnej, przemysłowej i zwierzęcej.

Ustalenie zadań obniżenia kosztów własnych na rok 1955 na poziomie 7,5 mld zł przy wykonaniu tych zadań w roku 1954 w wysokości około 3 miliardów złotych wskazuje na trudne zadania te są niewątpliwie napięte. Niemniej jednak są one całkowicie realne, pod warunkiem jak najszerszego wykorzystania doświadczeń II półroczu 1954 r. i niedociągnięć w realizacji zadań walki o poprawę jakości wyrobów i ekonomiczno-finansowych wyników pracy przedsiębiorstw.

W szczególności niezbędny jest do wykonania zadania obniżenia kosztów własnych poważny postęp w walce o wzrost wydajności pracy w oparciu o rozwój i pogłębienie współzawodnictwa socjalistycznego.

By osiągnąć niezbędny dalszy wzrost wydajności pracy, należy wypowiedzieć

walkę nieryzykowną wykonywaniu zadań produkcyjnych, doskonałą organizację procesów produkcyjnych na bazie nowej techniki i usprawniać metody pracy. Konieczne jest zwrócenie większej uwagi na możliwości tkwiące w małej mechanizacji, ulepszeniu metod produkcji w oparciu o ruch nowatorski i racjonalizatorski, przenoszenie doświadczeń przodujących zakładów na pozostałe zakłady.

Wzrost wydajności pracy zabezpieczy jednak obniżenie kosztów własnych jedynie w połączeniu z przestrzeganiem dyscypliny finansowej na odcinku plac.

Nie zawsze w pełni zdajemy sobie sprawę z tego, jak ważne znaczenie dla sprawy prawidłowego rozwoju gospodarki narodowej ma zagadnienie dyscypliny finansowej na tym odcinku. Często wykazujemy w tym względzie stosunek nieczynnemu niezadziorności tolerancji. Tymczasem nieprzestrzeganie ustalonych zasad systemu plac, dokonywanie wypłat niezgodnie z obowiązującymi taryfami, normami i regulaminami plac, co miało miejsce w latach ubiegłych, przysporzyło wiele szkody. Rozdyktowane bowiem w ten sposób środki pieniężne naruszają socjalistyczną zasadę wynagrodzeń, osłabiają walkę o wydajność pracy i utrudniają państwu realizację prawidłowej polityki plac. Dlatego wyrocznia takie powinny być traktowane jako poważne naruszenie dyscypliny państwowej.

Ważnym źródłem obniżki kosztów są koszty materiałowe, których udział w produkcji przemysłowej wynosi przeciętnie 65 proc. O znaczeniu oszczędności w tej dziedzinie świadczy fakt, że 1 proc. obniżenia kosztów materiałowych daje oszczędność na sumę ponad miliard złotych.

Do obniżenia tych kosztów konieczny jest dalszy postęp na odcinku opracowania norm zużycia surowców i materiałów, przestrzegania ustalonych norm i skutecznego kontroli zużycia materiałów, postęp na odcinku stosowania materiałów zastępczych oraz wykorzystania odpadków i surowców wtórnych.

O braku dostatecznego postępu na odcinku obniżenia zużycia surowców i materiałów świadczy przekraczanie norm zużycia materiałów wsadowych w hutnictwie, drewna i materiałów wybuchowych w górnictwie. Przekracza się normy zużycia surowców i półproduktów przy produkcji szeregu artykułów w przemyśle chemicznym, Przemysł papirniczy przekracza normy zużycia celulozy, a włókienniczy — normy zużycia wełny i bawełny. W całym przemyśle i transporcie nadmierne zużycie się węgla i inne paliwa. Sprawa oszczędności węgla i paliwa jest jedną z zasadniczych spraw w dziedzinie obniżenia kosztów w 1955 r.

W realizacji zadań obniżki kosztów poważne znaczenie posiada postęp techniczny. Trzeba stwierdzić, że w wielu zakładach istnieje opóźnienie w wykonaniu szeregu przewidzianych w planach zadań w dziedzinie mechanizacji, automatyzacji procesów produkcyjnych i modernizacji produkcji. Poważnych możliwości obniżenia kosztów własnych należy poszukiwać w zmniejszeniu wydatków administracyjno-gospodarczych przedsiębiorstw. Kształtowanie się kosztów administracyjnych i gospodarczych nie było dotychczas należycie kontrolowane, co doprowadziło do nadmiernej rozbudowy personelu administracyjnego i związanej z tym rozrzutności.

Poważne możliwości ujawnienia dodatkowych rezerw obniżenia kosztów tkwią także w uporządkowaniu gospodarki finansowej przedsiębiorstw. Dokonywanie nadmiernych zakupów i zlecanie robót prywatnym przedsiębiorstwom zamaskowanym niekiedy za sztydem spółdzielczym prowadzi często do nadużyć, przepłacania i marnotrawstwa гроша publicznego.

Znaczną oszczędność może dać także walka z brakami, z zamrażaniem produkcji wyrobów gotowych wskutek nieprzestrzegania planu asortymentowego, z przestojami, z błędami w pracy służb zaopatrzenia, z nadmierną rozbudową działów pomocniczych i usługowych.

Możliwość obniżenia kosztów własnych istnieje więc we wszystkich dziedzinach działalności gospodarczej przedsiębiorstw. Aby przetrwać w rzeczywistości, konieczne jest usprawnienie metod kierownictwa, utrzymywanie żywego kontaktu z załogą, pobudzanie inicjatywy robotniczej, pogłębienie ruchu współzawodnictwa socjalistycznego, ruch racjonalizatorski i wszelkich innych form mobilizacji aktywności społecznej w walce o obniżenie kosztów produkcji i usług.

12,6 proc., papierosów o 11,8 proc. więcej niż w roku ubiegłym.

Założony w planie wzrost produkcji przemysłowej o około 8,5 proc. nastąpił przez wprowadzenie do eksploatacji szeregu nowych mocy produkcyjnych oraz przez lepsze wykorzystanie istniejących mocy produkcyjnych.

Spśród ważniejszych obiektów inwestycyjnych, które będą wprowadzone do eksploatacji w przemyśle ciężkim, wymienić należy uruchomienie jednego z największych żłazniaków stali w Europie, drugiego wielkiego pieca i dalszych dwóch pieców martenowskich oraz dwóch baterii koksowniczych i dwóch taśm aglomeracyjnych w hucie im. Lenina oraz jednej baterii koksowniczej w hucie im. Kościuszki. Dzięki nowym inwestycjom przrósł zdolności produkcyjne w zakresie surowców wyniesie około 390 tys. ton rocznie, a w zakresie stali około 485 tys. ton rocznie. Dzięki budowie nowych elektrowni oraz rozbudowie czynnych elektrowni wzrosła moc zainstalowana w energetyce. Inwestycje w przemyśle chemicz-

nym zapewniają znaczny wzrost produkcji nawozów sztucznych.

W przemyśle lekkim zostaną oddane do eksploatacji duże obiekty przedzielnicze w Fastach i Łodzi oraz tkalnie w Turku i w Świerkowie. Największą inwestycją w przemyśle lekkim jest budowa wielkiego kombinatu obuwniczego w Nowym Targu, którego zdolność produkcyjna po pełnym uruchomieniu wyniesie około 50 proc. łącznej zdolności produkcyjnej wszystkich istniejących zakładów przemysłu obuwniczego w Polsce. W roku 1955 uruchomiona zostanie pierwsza hala produkcyjna w tej kombinacie. Również w przemyśle rolnym i spożywczym oraz mięsnym i mleczarskim budowa nowych obiektów oraz rozbudowa istniejących stwarza warunki osiągnięcia założonego wzrostu produkcji.

Główną rolę w finansowaniu przemysłu odgrywać będą nakłady na inwestycje. Przechodzi się na nie 14,6 mld zł (w tym z budżetu 11,4 mld zł).

Na finansowanie wzrostu środków obrotowych w przemyśle przeznaczają się 2,5 mld zł (w tym z budżetu 0,4 mld zł).

W ramach finansowania wzrostu środków obrotowych największą sumę przeznaczają się na podniesienie zapasów surowców, głównie w przemyśle lekkim. Zabezpieczyć to powinno wykonanie zadań w zakresie poprawy jakości produkcji. Z drugiej strony obniżone zostały normy zapasów produkcji w toku i wyrobów gotowych. Wymagać to będzie znacznego usprawnienia procesów technologicznych i przyspieszenia sprzedaży wykonanej produkcji.

By jednak przemysł utrzymał się w ustalonych rozmiarach wzrostu zapasów, konieczne jest nadrobienie szeregu niedociągnięć w gospodarce zaopatrzeniowej.

Podstawową przyczyną narastania w magazynach przedsiębiorstw nadmiernej i zbędnych zapasów surowców i materiałów, są błędy w planowaniu, organizacji i kontroli zaopatrzenia materiałowego w przedsiębiorstwach oraz oóźnione ustalanie asortymentu produkcji.

Nadmierne zakupy, nieuprzedzenie zbędnych remanentów powinny być traktowane jako poważne naruszenie dyscypliny państwowej.

Istotnym również warunkiem osiągnięcia poprawy w zakresie wykorzystywania środków obrotowych jest wykonywanie planów produkcyjnych pod względem asortymentu i jakości. Przedsiębiorstwa nie liczące się z tymi zasadami stwarzają sobie trudności w zbyciu, zamrażają środki obrotowe oraz ponoszą straty z powodu zmniejszonych wpływów na produkcję własnych gatunków wyrobów.

Poważne obowiązki w zakresie niedopuszczenia do nadmiernego przyrostu środków obrotowych ciąży na aparacie finansowym, a w szczególności na aparacie kredytowym Narodowego Banku Polskiego. Zadaniem NBP będzie zastrzeżenie rygorów kredytowych i wzmocnienie oddziaływania systemu kredytowego na przedsiębiorstwa.

Szeroka inicjatywa robotników, opracowanie norm zużycia i surowca kontrola ich przestrzegania jako podstawy do ustalania zapożrebowania materiałowych, właściwe i terminowe wykonywanie dostaw, usprawnienie metod planowania wewnątrzzakładowego oraz metod kierowania gospodarką, jak również pogłębienie kontroli finansowej i kredytowej, mogą i powinny przynieść w roku 1955 znaczne przyspieszenie krążenia środków obrotowych i w ten sposób wyzwoleć dodatkowe środki na potrzeby gospodarki narodowej.

b) Rolnictwo

W ramach finansowania gospodarki narodowej podkreślenia wymagają także wydatki na rolnictwo.

Narodowy plan gospodarczy na rok 1955 kładzie szczególny nacisk na rozwój produkcji rolnej w celu zlagodzenia powstałych w latach ubiegłych nadmiernych dysproporcji między rozwojem przemysłu i rolnictwa. Jak wiadomo dalszy prawidłowy rozwój gospodarki narodowej wymaga zlagodzenia tych dysproporcji.

W związku z tym w NPG postawiono zostało zadanie podniesienia produkcji rolnej o 6,2 proc. W szczególności produkcja 4 zbóż winna wzrosnąć o 10,9 proc., żywności wołowej o 4,4 proc., wieprzowego o 13,8 proc., produkcja mleka o 7,1 proc. Wykonanie tego zadania wymaga poważnej mobilizacji rezerw tkwiących w naszym rolnictwie zarówno uspołecznionym, jak i indywidualnym.

Z oceny wyników gospodarki rolnej w roku 1954 wynika, że nie nastąpił w niej jeszcze zasadniczy przełom, warunkujący wykonanie zadań przewidzianych na dwa ostatnie lata Planu Sześcioletniego. Przełom ten uzależniony jest nie tylko od poziomu pracy rolnictwa indywidualnego, od wyposażenia rolnictwa uspołecznionego w niezbędne środki materiałowe i wykwalifikowane kadry pracownicze, od wzrostu parku maszynowego, ale również od zastosowania właściwych metod pracy państwowego na wsi, metod planowego oddziaływania na rozwój produkcji rolnej zarówno w gospodarce uspołecznionej, jak i indywidualnej.

Przełom ten zależy od wzmocnienia akcji wyjaśniającej, od dalszego wzrostu aktywności politycznej i gospodarczej mas chłopskich, od dalszego pogłębienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i oddziaływania klasy robotniczej na wsi.

Na czoło zadań stojących w r. 1955 w zakresie rolnictwa wysuwa się:

1) zwiększenie wydajności dotychczas uprawianego arealu oraz dalsze rozszerzenie powierzchni upraw w celu osiągnięcia wzrostu produkcji

zboż i lepszego zaopatrzenia przemysłu i ludności w produkty zbożowe,

2) osiągnięcie poważnego podniesienia wydajności łąk i pastwisk w celu zabezpieczenia bazy paszowej dla wzrostu pogłowia bydła i lepszego zaopatrzenia miast w mięso, a przemysłu w surowce,

3) zapewnienie dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej jako zasadniczego warunku budowania socjalizmu na wsi i trwałego zwiększenia produkcji rolnej. Poważna rola w tej dziedzinie przypada POM-om, których głównym zadaniem jest ułatwienie rozwoju i umocnienie spółdzielczości produkcyjnej,

4) organizacyjne i ekonomiczne umocnienie PGR przez skoncentrowanie ich wysiłków na podciągnięcie zaniedbanych gospodarstw i wzrost produkcji,

5) zwiększenie zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych producentów chłopskich w artykuły produkcji przemysłowej, usprawnienie pracy aparatu handlu i skupu oraz rozszerzenie sieci punktów usługowych na wsi, a w szczególności warsztatów rzemieślniczych wszelkich typów.

Wykonanie tych zadań przyniesie nie tylko poprawę sytuacji ekonomicznej rolnictwa indywidualnego, spółdzielczego i państwowego, ale również dzięki zwiększeniu zaopatrzenia przemysłu i ludności miejskiej w artykuły rolne — przyczyni się do podwyższenia poziomu bytu materialnego ludności w skali całego kraju, wzmacniając sojusz robotniczo-chłopski i umacniając więź ekonomiczną między wsią a miastem.

Państwo zabezpiecza środki służące do wykonania tych zadań, przeznaczając w roku 1955 na rozwój rolnictwa 1 leśnictwa 12,1 mld zł. Z tej kwoty 10 mld zł obejmuje finansowanie urządzeń rolnych, POM, GOM, bankową pomoc kredytową dla spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych chłopów oraz PGR. Środki wydzielone na finansowanie urządzeń rolnych, POM i GOM oraz na bankową pomoc kredytową — wzrastają o 25,7 proc.

Na finansowanie urządzeń rolnych przeznaczają się 1,9 mld zł (wzrost o 23,5 proc.).

Na POM i GOM przeznaczają się 2,1 mld zł (wzrost o 31,1 proc.). Pozwoli to ośrodkom zwiększyć usługi w zakresie prac rolnych o 31,6 proc., co powinno wydawnie przyczynić się do usprawnienia i bardziej terminowego przeprowadzenia głównych robót polowych.

Przed POM-ami stało zadanie zmniejszenia podniesienia poziomu pracy, zbliżenia się do spółdzielców i wpojenia w swe kadry poczucia odpowiedzialności za rozwój gospodarki zespolonej.

Na pomoc kredytową dla spółdzielni produkcyjnych i chłopów indywidualnych przeznaczają się 1,7 mld zł (wzrost o 22 proc.) głównie na zakup materiałów budowlanych, na budownictwo gospodarce, na zakup nawozów sztucznych i zagospodarowanie odłogów. Zwiększona pomoc kredytowa ze strony państwa powinna wzmocnić zdolność produkcyjną gospodarstw spółdzielczych i indywidualnych. Niezależnie od tej formy pomocy państwa wprowadzona została dwa razy obniżka opłat za usługi POM, a jednocześnie polepszone warunki skupu.

Tak więc budżet daje wyraz wielkiej troski państwa o rozwój produkcji rolnej w spółdzielniach produkcyjnych i w indywidualnych gospodarstwach chłopskich.

Na finansowanie PGR przeznaczają się 4,3 mld zł (w tym z budżetu 3,2 mld zł).

Wydatki bieżące budżetu na PGR zmniejszają się w stosunku do roku ubiegłego. Przyczyną jest bowiem polepszenie wyników ich działalności i wzrost środków własnych. Wyniki działalności PGR-ów w roku ubiegłym nie są zadowalające. Pomimo wzrostu produkcji globalnej PGR o 10 proc. — plan produkcji wykonany został zaledwie w 88 proc., głównie skutkiem złego kierownictwa, nienależytej organizacji pracy, braku dostatecznej ilości siły roboczej oraz niewłaściwej pracy służby agrotechnicznej i zootechnicznej. Dla osiągnięcia przełomu w organizacji i metodach pracy PGR oraz poprawy wyników produkcyjnych stali przed nimi zadanie wzmocnienia odpowiedzialności kierowników i specjalistów za wykonanie planów produkcyjnych, usprawnienie organizacji pracy, podniesienie kwalifikacji załóg robotniczych i wzmocnienie dyscypliny finansowej.

c) Inwestycje i budownictwo

Z charakterystyki wydatków na przemysł i rolnictwo wynika, że podstawowym kierunkiem wydatkowym budżetu na gospodarkę narodową są inwestycje. Wysoka ich wartość, że charakterystyczne z kolei sytuację budżetową w dziedzinie inwestycji i budownictwa. Ogólne nakłady na inwestycje limitowane wraz ze środkami własnymi inwestorów wyniosły w roku 1955 — 33,2 mld zł, co oznacza utrzymanie ich w granicach nakładów roku 1954.

Mimo że nakłady inwestycyjne 1955 r. utrzymują się na poziomie wykonania inwestycji w roku 1954, wydatki na inwestycje w budżecie na rok 1955 zaplanowane są w kwocie o 1,300 mld zł niższej niż wydatki faktycznie poniesione w roku 1954. Władze się to ze zwiększeniem pokrycia finansowego inwestycji ze środków własnych inwestorów, a przede wszystkim z amortyzacji środków.

(Dalszy ciąg na str. 3)

Dokończenie referatu ministra Finansów tow. dr Tadeusza Dietricha

ków trwałych przedsiębiorstw państwowych, z której na inwestycje w 1955 r. przeznaczano się o 1.100 mln więcej niż w 1954 r.

Te wielkie kwoty przeznaczone są głównie przez dwa rezerwy: budownictwa miast i osiedli oraz budownictwa przemysłowego. Od ich działalności oraz pracy inwestorów zależy więc w dużym stopniu ekonomiczny efekt wydatków przez państwo środków.

Nie ulega wątpliwości, że nasze przedsiębiorstwa budowlane mogą pościć się znacząco oszczędnie, niemniej jednak trzeba stwierdzić, że na skutek stale istniejącego niedomogów w pracy przedsiębiorstw budowlanych i inwestorów, nie oszczędzamy na wydatkach, a raczej tracimy efekty gospodarcze, jakie osiągnąć powinniśmy.

Poważną przyczyną niedomogów istniejących w działalności inwestycyjnej są występujące na wszystkich szczeblach naszej administracji gospodarczej niedociąganie w kierowaniu procesami inwestycyjnymi. Projekty i kosztorysy składane są nieterminowo, a ich jakość jest często niezadowalająca. Inwestorzy nierzadko zgłaszają do planu inwestycje, co do których wiedzą, że koszt ich jest wyższy niż przydzielone im środki. Powoduje to konieczność przydzielania dodatkowych środków.

Wydatki na rozwój kultury narodowej i urządzeń socjalnych

Niejednokrotnie już z tej trybuny była dawana ilustracja cyfrowa burzliwego rozwoju naszego kraju w dziedzinie oświaty, nauki, kultury, ochrony zdrowia i urządzeń socjalnych. Budżet roku bieżącego stanowi dalszy wielki krok naprzód w tej dziedzinie. Środki przeznaczone przez państwo na ten cel wynoszą 28,9 miliarda złotych, tj. o 10,9 proc. więcej niż w roku ubiegłym. Z kwoty tej przypada m. in. na oświatę łącznie ze szkolnictwem zawodowym 7,5 miliarda złotych, na naukę i szkolnictwo wyższe 3 miliardy złotych, na kulturę i sztukę 1,2 miliarda złotych, na zdrowie i kulturę fizyczną 6 miliardów złotych, ubezpieczenia społeczne 10,7 miliarda złotych.

Trzeba, która kryje się za tymi cyframi, jest tak bogata, że nie sposób opisać ją w całości z tej trybuny. Pragnę jednak podzielić się z Wysoką Izłą bardziej charakterystycznymi danymi. Tak więc liczba dzieci w przedszkolach wynosiła będzie w roku 1955 blisko pół miliona, przy czym liczba miejsc w przedszkolach dziewięciogodzinnych, przeznaczonych wyłącznie dla dzieci matek pracujących, wzrosła o prawie 10 proc. Mimo tak znacznego rozwoju przedszkoli liczba ich jest wciąż jeszcze niewystarczająca dla zaspokojenia potrzeb wielkiej rzeszy kobiet, której państwo ludowe umożliwiło produktywną pracę.

W szkołach podstawowych i licealnych uczyć się będzie w 1955 prawie 3,6 miliona dzieci i młodzieży. Jak wiadomo, w naszym kraju nie istnieje bezrobocie, nie ma i nie może być kryzysu gospodarczego, materialnego i kulturalnego warunki życia ludności etale poprawiają się. Wyraża się to między innymi w dużej poprawie stanu zdrowotnego ludności i wielkim przystąpieniu naturalnym. Jest więc rzeczą zrozumiałą, że liczba uczniów wstępujących do szkół podstawowych corocznie znacznie wzrasta. W tym roku przyszedł do szkół o 184 tysiące uczniów więcej niż w roku ubiegłym. Są to dzieci wychowane w warunkach troskliwej opieki państwa ludowego, przyszła kadrą budowniczych komunizmu w naszym kraju. Dla tej młodzieży państwo rozszerza sieć szkół podstawowych i średnich, coraz intensywniej wyposaża je w sprzęt i pomoce naukowe, uzupełnia kadry pedagogiczne i poprawia warunki ich pracy. Zjawisko analfabetyzmu pierwotnego i wtórnego, stanowiącego smutną spuściznę z przeszłości, mamy w zasadzie poza sobą. W roku bieżącym przeto 88 proc. uczniów objętych będzie nauczaniem w szkołach o programie pełnym siedmiu klas szkoły podstawowej. Procent kończących siedem klas szkoły podstawowej jest oczywiście jeszcze wyższy. Oznacza to, że bliżej jesteśmy realizacji zadania wyznaczonego przez państwo ludowe w dziedzinie objęcia wszystkich dzieci w wieku szkolnym pełnym siedmioklasowym nauczaniem.

Po zrealizowaniu tego etapu, następnym będzie niewątpliwie stopniowe osiadczenie nauczania na stopniu szkoły średniej. W tym roku w szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych uczyć się będzie 727 tysięcy uczniów.

Wszystko to znajduje wyraz w budżecie roku 1955, którego wydatki na szkolnictwo ogólnokształcące są przeszło dwu i półkrotnie wyższe niż w budżecie początkowego okresu Planu Sześcioletniego.

Jest naszą wspólną troską, aby ulepszyć pracę wychowawczą w szkołach i stale udoskonalać programy nauczania, które nie są jeszcze wolne od usterek.

W szkolnictwie zawodowym kładzie się w tym roku, podobnie jak w roku ubiegłym, nacisk na przygotowanie kwalifikowanych pracowników dla rolnictwa. W związku z tym wydano na szkolnictwo zawodowe w Ministerstwach Rolnictwa i PGR zwiększając się o 10 proc., zaś na szkolenie kadr mechaników rolnictwa prawie czterokrotnie.

W całym szkolnictwie zawodowym potrzebny jest dalszy wysiłek w celu lepszego dostosowania poszczególnych jego działów do potrzeb gospodarki narodowej.

W szkołach wyższych studiować będzie w bieżącym roku około 150 tysięcy studentów, która państwo otacza stale rosnącą opieką. Wyrazem tego jest zwiększenie w okresie realizacji Planu Sześcioletniego liczby stypendystów o 90 proc., a wydatków z tym związanych o 225 proc. Będziemy kontynuować przechodzenie ze studiów dwustopniowych na studia jednolite z dłuższym czasem trwania studiów, co zapewni wzrost kwalifikacji naszej kadry naukowej i technicznej. Przybędzie 39 nowych domów akademickich i internatów. Dotacje na stółki akademickie wzrosną o 22 proc.

Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe nie wykonują ustalonych w planie zadań obniżki kosztów budownictwa i wykazują poważne straty.

W 1955 r. musimy osiągnąć zasadniczą poprawę na wszystkich niedostatecznie dotychczas opanowanych odcinkach działalności inwestycyjnej.

W drodze pogłębienia nadzoru i kontroli powinniśmy polepszyć terminowość i jakość pracy biur projektowych, dostosować zakres rzeczowy inwestycji do wydzielonych środków, zwiększyć koncentrację środków, a tym samym skrócić okres realizacji poszczególnych inwestycji. Będziemy dążyć do osiągnięcia zdecydowanej poprawy wyników finansowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych, walcząc z marnostrawstwem materiałów, przestojami maszyn i mechanizmów budowlanych oraz siły roboczej, z przestojami w zakresie wydatków administracyjno-gospodarczych przedsiębiorstw oraz z przepiękaniem należności z tytułu czynności usługowej i produkcyjnej. Do walki tej włączy się czynnie aparat finansowy.

Niezależnie od rozszerzenia działalności szkolnictwa wyższego projekt budżetu zabezpiecza dalszy rozwój nauki i prac naukowo-badawczych.

W roku bieżącym będziemy finansować dziesięć nowych instytutów naukowych - badawczych utworzonych w r. 1954. Rozszerzamy zakres badań mających szczególne znaczenie dla gospodarki narodowej i rolnictwa, ustalając działalność Polskiej Akademii Nauk.

PAN posiada 16 instytutów naukowych i 54 placówek pomocniczych. Liczba instytutów i placówek stale wzrasta. Można powiedzieć, że obecnie niemal każdy uczonej polski w każdej dziedzinie wiedzy jest w ten czy inny sposób związany z Akademią.

Rozwój nauki polskiej przynosi coraz większe korzyści narodowi.

Dziś polscy geolodzy są odkrywcami złóż siarki, rudy żelaznej, fosforu i innych kopalni. Rozwojowi nauk polskiej zawdzięczamy w poważnym stopniu postęp techniczny. We wszystkich tych osiągnięciach wielkie znaczenie miało coraz szersze korzystanie z ogromnego dorobku nauki radzieckiej, doświadczenia i pomocy radzieckich pracowników nauki oraz wybitnych radzieckich specjalistów.

Spółeczeństwo nasze wie, że dzieło, które z dalszym, jeszcze ściślejszym powiązaniem badań naukowych z potrzebami życia, z rozwojem przemysłu i rolnictwa, kultury i ochrony zdrowia, Podjęcie jak w latach ubiegłych, także i w tym roku państwo przeznacza poważne kwoty na rozwój kultury. Wzrost wydatków obejmuje wszystkie podstawowe urządzenia upowszechnienia kultury, jak biblioteki, świetlice, domy kultury, muzea, radio, teatry, opery, filharmonie, zespoły pieśni i tańca oraz kina.

W roku bieżącym obchodzący będziemy setną rocznicę śmierci wielkiego polskiego Adama Mickiewicza. Wraz z nami obchodzą będzie to rocznicę cały świat postępowy, oddający cześć wielkim tradycjom wolnościowym i postępowym narodu polskiego.

Odbędzie się w Warszawie Międzynarodowy Konkurs Chopinowski, mający wielkie znaczenie dla rozwoju muzyki polskiej i innych narodów, świadczący o zaciętości naszych wzorów kulturalnych w sferze międzynarodowej. W ten sposób imiona wielkich Polaków odbijają się szerokim echem w sercach i umysłach milionów ludzi na całym świecie i zjedniają je dla osiągnięcia kultury Polski Ludowej.

Radzi jesteśmy gościom w roku bieżącym w murach naszej stolicy postępową młodzież całego świata, która przybędzie na Światowy Festiwal Młodzieży i Studentów w Warszawie. Oddany zostanie na użytek społeczeństwa wspaniały dar Związku Radzieckiego - Pałac Kultury i Nauki.

Wszystko to są dowody wzbogacania naszego życia kulturalnego i stałego upowszechniania kultury wśród szerokiej masy.

Przechodząc do wydatków na ochronę zdrowia i kulturę fizyczną, trzeba podkreślić, iż wzrastają one o 10 proc. w stosunku do roku ubiegłego. Państwo troszczy się o stałe rozszerzanie usług służby zdrowia i poprawienie ich jakości.

Szczególną uwagę skieruje się w roku bieżącym na wzrost usług w lecznictwie otwartym. W związku z tym liczba porad lekarskich w lecznictwie otwartym wzrosła o 8,2 proc. Rozwija się tendencja lecznictwa otwartego jest działalność przychodni przyzakładowych, w których wzrost usług wyniósł 15,2 proc. Ten dodatkowy wysiłek zmierza do usuwania usterek w lecznictwie otwartym, które dają się we znaki ludzkości.

Szczególną troskę przejawia państwo w dziedzinie poprawy stanu zdrowia ludności wiejskiej, co przejawia się w znacznej rozbudowie sieci wiejskich placówek służby zdrowia i objęciu bezpłatnym leczeniem członków spółdzielni produkcyjnych i ich rodzin. Zostanie uruchomionych we wsiach 130 nowych ośrodków zdrowia, 45 izb porodowych oraz 149 szpitali wiejskich.

Liczba łóżek w szpitalach w r. 1955 osiągnie 135 tys., co oznacza wzrost w stosunku do 1950 r. o 35 proc. Liczba lekarzy wzrosła w tym czasie czterokrotnie. Należy jednak zaznaczyć, że pomimo przekroczenia na tym odcinku zadań ustalonych w Planie 6-letnim występują wciąż jeszcze poważne dysproporcje w lokalizacji sieci lecznictwa zamkniętego, i tak podczas gdy w woj. wrocławskim na 10 tys. mieszkańców przypada 70,3 łóżka, w szczecińskim - 63,5, to w woj. łódzkim - 22,3, a w kieleckim tylko - 19. Liczyby te wskazują na konieczność położenia większego nacisku w latach następnych na rozwój szpitalnictwa w tych województwach.

Projekt budżetu ubezpieczeń społecznych przewiduje wzrost wydatków o 10,2 proc. Rozszerzono uprawniających pracowników do zasiłków chorobowych

oraz przyznano zasiłki pracującym matkom w przypadkach opieki nad chorym dzieckiem, Podwyższiliśmy renty i emerytury.

Ubezpieczenia społeczne przeszły pod zarządek kierownictwa związków zawodowych, co powinno usprawnić pracę tego aparatu i zbliżyć go do mas pracujących.

Poważną rolę w dziedzinie podnoszenia dobrobytu naszego narodu odgrywa gospodarka komunalna. Tutaj na pierwszy plan wysuwa się problem mieszkaniowy. Nowych izb mieszkalnych przybędzie w roku 1955 - 192 tysiące. Na kapitalne remonty przeznaczono 1.120 mln. zł (w tym z budżetu 998 mln. zł).

Nakłady inwestycyjne na gospodarkę komunalną i mieszkaniową wynoszą w r. 1955 - 1.228 mln. zł. W nakładach tych nie mieści się nowe budownictwo mieszkaniowe, na które w ramach samego ZOR przeznaczono 3.400 mln. zł.

Mimo tych wielkich nakładów budownictwo mieszkaniowe nie zaspokaja jeszcze w pełni potrzeb mas pracujących pod względem ilościowym jak i jakościowym. Masy pracujące służącej krytykują nieterminowe oddawanie mieszkań do użytku i częste braki w ich technicznym wykończeniu. Budownictwo nasze jest także zbyt drogie. Zadaniem przedsiębiorstw budowlanych jest szerokie przejście na stosowanie przemysłowych metod budownictwa mieszkaniowego, przyspieszenie procesu produkcyjnego i jego potanie.

Przeznaczając tak poważne kwoty na usługi socjalno-kulturalne oraz na gospodarkę komunalną i mieszkaniową stawiamy dalszy krok na drodze coraz pełniejszego zaspokajania materialnych i kulturalnych potrzeb ludności. Aby wydatkowanie tych środków odniosło zamierzony skutek, trzeba oszczędnie i sprawnie gospodarować przydzielonymi kredytami. Trzeba zarówno podnieść dyscyplinę finansową, jak i wypełnić wielkie jeszcze dość liczne objawy biurokratycznego i bezduchowego stosunku do człowieka i jego potrzeb.

W gospodarce mieszkaniowej trzeba uzyskać lepsze niż dotychczas wyniki szczególnie na odcinku kapitalnych remontów przez zlikwidowanie niedomagań w pracy zarządców budynków mieszkalnych, przedsiębiorstw remontowo-budowlanych i biur projektowych, przez zbliżenie administracji domowych do lokatorów i usunięcie przewlekłości w wykonywaniu remontów.

Administracja

Jednym z warunków pomyślnego wypełnienia zadań stojących przed nami w dziedzinie rozwoju produkcji przemysłowej i rolniej oraz związanego z tym wzrostu stopy życiowej mas pracujących jest usprawnienie administracji państwowej i podniesienie na wyższy poziom metod kierownictwa przedsiębiorstw oraz urzędami socjalno-kulturalnymi.

Nasz ludowy aparat administracyjny ma poważne osiągnięcia organizacyjne i polega z roku na rok styl swojej pracy. Rok ubiegły zaznaczył się dalszymi osiągnięciami na tym odcinku. Uproszczenie struktur organizacyjnych, skrócenie nadmiernie rozbudowanej sprawozdawczości i usprawnienie ta drogą pracy doprowadziło do zahamowania wzrostu zatrudnienia w administracji państwowej, mimo powołania szeregu nowych jednostek organizacyjnych i utworzenia gromadzkich rad narodowych. Dzięki tym osiągnięciom udział wydatków na administrację w budżecie 1955 r. w porównaniu z 1954 r. - spadł.

Mimo tych osiągnięć jest jeszcze wiele braków i niedociąganie w strukturze organizacyjnej aparatu administracyjnego i jego metodach pracy.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

System obowiązujących przepisów obciążony jest biurokratyzmem, hamuje inicjatywę resortów i utrudnia podjęcie operacyjnych decyzji. Należy dążyć do usprawnienia wszelkich rodzajów. Należy centralizm, biurokratyzm, wyczerpanie i przestarzałość, występujące zarówno w systemie kierowania resortami, jak i wewnątrz resortów w stosunku do centralnych zarządów i przedsiębiorstw - hamują w poważnym stopniu operatywne kierownictwo, utrudniają stosowanie kolegalnych form omawiania węzłowych decyzji przy jednoczesnym pomniejszeniu odpowiedzialności osobistej kierowników i ograniczeniu ich inicjatyw. Stoi więc przed nami zadanie dalszego uszczelnienia i usprawnienia całego aparatu administracyjnego.

trzeciej części wydatków budżetów terenowych.

Główne miejsce zajmują wydatki na rolnictwo, stanowiące około 30 proc. ogółu wydatków na gospodarkę narodową w budżetach terenowych. Szczególnie szybki jest wzrost wydatków na weterynarię. W ostatnich dwóch latach Planu 6-letniego liczba zakładów leczniczych dla zwierząt wzrosła o około 43 proc. Stanowi to istotny krok naprzód w dziedzinie rozszerzenia weterynaryjnej pomocy profilaktycznej.

Drugim ważnym kierunkiem wydatkowym są urządzenia wodno-melioracyjne. W tej dziedzinie wydatki budżetowe łączą się z podejmowanymi przez chłopów zobowiązaniami w dziedzinie dobrowolnej świadczonej pracy, co poważnie zwiększa efektywność wydatków państwowych.

Trzecim kierunkiem jest elektryfikacja wsi. W roku 1955 przewiduje się elektryfikację 772 dalszych wsi.

Wydatki budżetowe na budowę i utrzymanie dróg powiatowych i gromadzkich wzrastają o 10 proc., w tym na finansowanie utrzymania i budowy dróg gromadzkich przeznaczono 178 mln zł. Władza ludowa wkłada wielki wysiłek w gospodarkę drogową, niemniej jednak potrzeby nasze na tym odcinku, zwłaszcza w zakresie dróg powiatowych i gromadzkich, są jeszcze bardzo poważne. Również i w tej dziedzinie jak na odcinku melioracji, udział ludności wiejskiej jest znaczny.

Zadaniem naszym jest pobudzić inicjatywę chłopów i zwiększyć tą drogą ogólnie nakłady na budownictwo drogowo-rolnicze.

Stale wzrastające i bardzo istotne zadania stoją przed przemysłem terenowym, którego produkcja ma poważne znaczenie dla zaspokajania ludności miast i wsi. Plan sprzedaży wyrobów przemysłu terenowego wzrasta o 14,8 proc. w stosunku do wykonania za rok 1954.

Poważnym czynnikiem rozwoju przemysłu terenowego jest fundusz tego przemysłu utworzony w roku ubiegłym. W oparciu o środki tego funduszu wiele rad narodowych rozszerza znaczenie produkcję artykułów masowego użytku.

Aparat handlu detalicznego, którego kierownictwo w miastach w znacznym stopniu bezpośrednio leży w rękach rad narodowych, stale doskonali swoją pracę i ma niemałe zasługi w dziedzinie prawidłowego zaspokajania milionowych rzesz konsumentów. Praca jednak handlu detalicznego spo-

tyka się wciąż jeszcze ze słuszną krytyką ludności pracującej w miastach i na wsi.

Prawidłowy podział masy towarowej, szybka dostawa, oddziaływanie na przemysł pod względem asortymentu i jakości wyrobów, wpływające na rozwój miejscowego drobnej przemysłu, zdecentralizowany skup produktów rolnych, pobudzanie wytwórczości rzemieślniczej i chałupniczej, elastyczne dostosowywanie się do potrzeb konsumenta, są podstawowymi zadaniami handlu detalicznego. Ma on pod tym względem wiele jeszcze braków i niedociąganie.

Zadaniem rad narodowych jest stale wzmacnianie finansowe przemysłu terenowego i handlu, wzmacnianie walki o obniżkę kosztów własnych, nieustanna troska o poziom pracy aparatu handlu i kultury obsługi konsumenta.

Wzrostowi zadań gospodarczych, socjalnych i kulturalnych rad narodowych towarzyszy wzrost ich uprawnień oraz funkcji politycznych. W roku ubiegłym dokonaliśmy reformy ustroju rad narodowych, powołując do życia gromadzką radę narodową i rady narodowe osiedli. Wzmocniło to udział ludności w rządzeniu krajem i zbliżyło władzę ludową do mas pracujących.

W roku ubiegłym dokonaliśmy pełnej decentralizacji, przekazując radom narodowym szereg własnych zadań i funkcji w dziedzinie społecznej i gospodarczej. Również w dziedzinie uprawnień budżetowych wzmocniono zostały kompetencje rad narodowych. Niemniej pozostałe jeszcze wiele do zrobienia na tym odcinku i w roku 1955 będziemy nadal kroczyć po linii wynikającej z roku ubiegłego.

Nie można pominąć istotnego zadania rad narodowych, jakim jest zabezpieczenie dochodów w celu pełnego wykonania celów postawionych w budżecie terenowym roku bieżącego. W roku ubiegłym zarysowało się przejściowe osłabienie pracy niektórych ogniw przędzy rad narodowych w dziedzinie poboru dochodów zarówno z podatków jak i w dziedzinie dochodów wypracowanych przez własne przedsiębiorstwa. Te braki i niedociąganie powinny być wyrównane w roku bieżącym.

W szczególności praca wydziałów finansowych przędzy powiatowych rad narodowych wymaga znacznego usprawnienia zarówno w zakresie podatków wiejskich, jak i miejskich, podania tych wydziałów odpowiedniemu nadzorowi i otoczeniu większą niż dotąd opieką.

Drugi dzień obrad Sejmu PRL

Dokończenie ze str. 1

dawczych projekt ustawy o przekształceniu sądownictwa państwowego w sądownictwo ludowe, w sprawie zmian w składzie Rady Ministrów. Na mocy tych uchwał

Delegaci Łodzi i województwa na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju

Dalszy ciąg ze str. 1

W ogromnej hali warsztatów głównych MPK zebrał się łódzki tramwajowiec, celem omówienia uchwał Biura Światowej Rady Pokoju.

Tow. Bednarek przedstawił sprawozdanie z działalności Biura Światowej Rady Pokoju.

Front walki o pokój - mówił tow. Głowczyński - zaczyna coraz szersze kręgi. Obejmuje on swym zasięgiem ludzi często różnych przekonań politycznych, zdających jednak do tego samego celu - uchronienia ludzkości przed straszną bronią masową wojny.

Ludzkość zdolna jest powstrzymać dłoń tych, którzy chcieliby zgromadzić wielu niemiast los Hiroszimy czy Nagasaki. Do tego, milujące pokój narody a wśród nich i naród polski nigdy nie dopuszczą.

Zabierając głos w dyskusji tow. Banaszek powiedział: - My łódzcy tramwajowcy i wszyscy uczniowie ludzkiej pracy, chcemy swoją ojczyznę, będącą codzienną pracą u maci, solidaryzujemy się z apelem wiedeńskim i przyrzekamy złożyć pod nim swój podpis. Mówca nawołał następnie do deklaracji Sejmu Radnego, zjadającego zniszczenia zapasów broni atomowej i wstrzymania jej dalszej produkcji, świadczą o sile obozu pokoju.

Z kolei załoga przystąpiła do wyboru delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

Proponując na delegata majstra tkalni, Wacława Rzepickiego - odezwał się Aleksander Modzelewski. - Znamy go dobrze i wiemy, że jest produkcyjnym pracownikiem naszych zakładów. Na pewno będzie godnie reprezentował nas na Kongresie.

Po tych słowach na sali zrywają się oklaski. Cieszący się zaufaniem załogi tow. Wacław Rzepicki został wybrany delegatem na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

Cała załoga Fabryki Maszyn Rolniczych „Kraj” w Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

W Kutnie przyszyła na zebranie, na którym miało wybrać delegata na Ogólnopolski Kongres Obronców Pokoju.

WYSOKI SEJMIK!

Przedstawiony przez rząd budżet na r. 1955 jest budżetem zamykającym wielki Sześcioletni Plan budowy podstaw socjalizmu. Zabezpiecza on dalszy wzrost gospodarki narodowej, podniesienie stopy życiowej i kultury mas pracujących oraz wzmocnienie sił obronnych naszego kraju.

Odzierżewia on w całej pełni kierunek umiarności układu socjalistycznego naszej gospodarki i pogłębiania socjalizmu robotniczo-chłopskiego.

Budżet państwa przedstawiony Wysokiej Izbie - ma wielkie znaczenie dla pełnej realizacji polityki gospodarczej rządu państwa i podnoszenia poziomu życia. Uchwalił II Zjazd ZPPR, a jego należyte wykonanie stanowić będzie o dalszym poważnym rozwoju naszej siły ekonomicznej i umocnieniu finansów.

Zadania postawione w budżecie wymagają jednak wielkiego wysiłku dla pełnego zabezpieczenia dochodów, a tym samym i osiągnięcia zaplanowanej nadwyżki, stanowiącej pokrywę dla wykonania zadań w dziedzinie wzrostu płac realnych i poprawy dochodów chłopów oraz dla działalności kredytowej Narodowego Banku Polskiego.

Wygospodarowanie tej nadwyżki wymaga osiągnięcia zaplanowanego wzrostu produkcji rolniej i przemysłowej, walki o obniżenie kosztów produkcji i obrotu, bezwzględного nieprzekraczania wydatków inwestycyjnych, rygorystycznej walki z narastaniem nieplanowanych zapasów, obniżenia kosztów administracji oraz ogólnego wzmocnienia dyscypliny finansowej.

Wszystko to wiąże się z wzrostem aktywności całego społeczeństwa, wzrostem

D-6:55